

Arrest

nr. 303 472 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 november 2023.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van hun advocaat I. SWERTS *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partijen dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 3 juli 2023 waarbij de verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen, hetgeen verzoekende partijen ook uitvoerig benadrukken in hun verzoekschrift. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekende partijen voeren aan dat hun leven in gevaar is bij een terugkeer naar Georgië, waarbij zij vervolging vrezen van L. M. en D., die een criminele autoriteit zouden uitmaken gelet op hun banden met Rusland (administratief dossier, CGVS verzoeker (S. K.), p. 5; CGVS verzoekster (L. B.), p. 4). Deze problemen zouden volgens verzoekende partijen voortspruiten uit een auto-ongeval dat verzoeker veroorzaakte op 9 augustus 2016.

4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er dient immers vastgesteld te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde problemen met L. M. en D..

4.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen enkel document voorleggen ter staving van de gebeurtenissen rond het auto-ongeval in augustus 2016. Dit terwijl verzoeker nochtans aangeeft dat hij een administratieve overtreding/boete kreeg, alsook dat hij een straf kreeg opgelegd door de politiepatrouille waarbij hij binnen de twee maanden de schade moest vergoeden en herstellen (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 6). Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat er officiële (administratiefrechtelijke) documentatie voorhanden is. De vaststelling dat verzoekende partijen in dit verband geen enkel (begin van) bewijs voorleggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van het voorgehouden auto-ongeval en de daaruit voortvloeiende problemen.

4.2.2. Zelfs indien het auto-ongeluk daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, slagen verzoekende partijen er niet in om de voorgehouden daaruit voortvloeiende problemen aannemelijk te maken.

Zo dient vastgesteld dat verzoeker aangeeft dat alles volgens de gemaakte afspraken en ruim binnen de voorziene termijn werd afgewikkeld. Hierop werden volgens verzoeker handen geschud en was alles in orde (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 6). Het is dan ook allerminst aannemelijk dat E.'s vader en een

rechercheur T., dit zonder dat verzoeker weet waarom, twee maanden later plots niet meer tevreden waren met het resultaat en verzoeker om een nieuwe auto vroegen of op zijn minst het equivalent daarvan zou betalen (tien of twaalf duizend dollar) (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 6-7). Dit klemde te meer daar verzoeker in dit verband tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen aflegt. Immers, daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken beweert dat hij na zes maanden werd bedreigd (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ verzoeker, vraag 3.5.), geeft hij op het CGVS aan dat dit slechts twee maanden later zou hebben plaatsgevonden. Ook over de personen van wie de bedreiging uitging, spreekt verzoeker zich tegen door op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te geven dat hij bedreigd werd door de familie van E. die samen met haar vader en T. naar hem toekwamen (ibid.), terwijl hij op het CGVS enkel spreekt over deze laatste twee (administratief dossier, CGVS, p. 6).

Ook het door verzoeker geschetste verdere verloop van de gebeurtenissen kan allerm minst overtuigen. Verzoeker zet hieromtrent als volgt uiteen: omwille van de aanhoudende bedreigingen trok verzoeker op 21 december 2016 naar het buitenland, waarbij hij 2,5 jaar in Israël verbleef en slechts op 12 juli 2019 terugkeerde naar Georgië. Sinds zijn vertrek naar het buitenland gebeurde er niets meer en ervoer verzoeker geen problemen meer met de familie van E.. Deze rust zette zich verder in de daaropvolgende jaren tot verzoeker in de lente van 2022 voor het eerst in contact kwam met D.. Hierop volgden enkele maanden waarin hij telefonisch werd lastiggevallen door D. en L. tot hij uiteindelijk inging op hun eis om fysiek af te spreken in de zomerperiode (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 7-8).

Het is echter niet geloofwaardig dat verzoeker na meer dan vijf jaar zonder enige problemen plots zou zijn gecontacteerd door L. M. en D.. Te meer daar verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over hoe deze personen in verhouding staan tot of wat de relatie is met de familie van E.. Zo geeft hij op het CGVS immers aan dat hij niet weet hoe E. in contact is gekomen met L. M. en D. (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 7), daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans verklaart dat E. en haar familie banden hebben met het criminele milieu en zo beroep hebben gedaan op D. (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ verzoeker, vraag 3.5.). Gepeild naar de plotse opslaaing van het conflict na al die tijd, geeft verzoeker aan: "zij waren alsof zij rustig waren, toen zij hebben mij mee in Telavi gemerkt, hebben zij mij naar L.(...) en D.(...) opgestuurd" (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 10), hetgeen evenwel niet kan overtuigen aangezien verzoeker toen reeds bijna drie jaar opnieuw in Georgië en Telavi verbleef. Verder is het allerm minst plausibel dat verzoeker bovendien besluit om af te spreken met deze mensen in plaats van hun nummers te blokkeren, de situatie te negeren of bescherming op te zoeken (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 8). Het is daarenboven des te meer ongeloofwaardig dat verzoeker na de eerste afspraak, waarin hij reeds werd bedreigd met een fysieke aanval, nogmaals afsprekt met deze mensen wetende dat verzoeker maar al te goed op de hoogte was van hun criminele achtergrond. Er kan dan ook geenszins geloof worden gehecht aan de beweringen van verzoekende partijen omtrent de verdere bedreigingen en fysieke aanvallen naar verzoeker en hun gezin toe (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 8-10). Het medisch attest van 19 oktober 2022 kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen aanvoeren in het verzoekschrift, deze appreciatie niet ombuigen daar een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. In casu wordt in het medisch attest overigens slechts vastgesteld dat verzoekers knie verstuikt is en dat hij blauwe plekken vertoont in de streek van de rug ten gevolge van een door verzoeker verklaard "fysiek trauma" (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 12). Hieruit valt even niet af te leiden dat verzoekers verwondingen het gevolg zijn van een aanval door een persoon.

Waar verzoekende partijen er in het verzoekschrift meermaals op wijzen dat verzoeker werd gevisieerd omdat hij een goed salaris had en de criminele organisatie (L. M. en D.) haar slachtoffers uitkiest aan de hand van uiterlijke vertoningen van rijkdom – hetgeen volgens verzoekende partijen niet verborgen was in hun geval aangezien zij bijvoorbeeld met een Mercedes rondreden –, merkt de Raad op dat deze hypothese, die overigens voor het eerst werd opgeworpen door hun advocaat tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 13) en niet door verzoekende partijen zelf, geen steun vindt in de verklaringen van verzoeker dat hun problemen verband houden met het auto-ongeval van augustus 2016, waarbij E. en haar familie waren betrokken (administratief dossier, CGVS, p. 6 en 10). Nergens hebben verzoekende partijen doorheen hun verklaringen echter gewag gemaakt van de these dat de bedreigingen van L. M. en D. niets te maken hadden met het auto-ongeval en dat deze personen louter uit waren po hun geld en het incident enkel als excuus gebruikten.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de vaststelling dat verzoekster geheel in het duister tast omtrent de problemen waarmee haar echtgenoot te maken zou hebben gekregen in Georgië (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 4), verder de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging ondermijnt. Zo verklaart verzoekster dat haar echtgenoot enkel aangaf dat hun leven in gevaar was en zij dringend Georgië dienden

te verlaten. Zij weet echter niet van wie de dreiging uit zou gaan (ibid.). De Raad acht het evenwel allerm minst aannemelijk dat verzoeker zijn echtgenote niet zou hebben ingelicht over de problemen met L. M. en D. en daarbij horende (doods)bedreigingen aan zijn adres. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoeker zijn vrouw en kind(eren) voor gevaar zou willen behoeden en dat hij zijn echtgenote zou waarschuwen opdat zij de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen.

4.2.3. Ten slotte ondermijnt ook het laattijdig vertrek van verzoekende partijen uit Georgië de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Zo verlieten zij Georgië slechts midden november 2022, terwijl verzoeker op dat moment reeds geruime tijd ernstige problemen zou hebben ervaren. Dat verzoeker deze vliegtickets bovendien al een maand op voorhand zou hebben gekocht, is evenmin verenigbaar met het gedrag van een persoon wiens leven in acuut gevaar zou verkeren (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 10) en doet onvermijdelijk afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de beweerde persoonlijke vrees.

4.2.4. Gelet op het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan het auto-ongeval in augustus 2016 en de daaraan verbonden problemen.

4.3. Zelfs zo geloof zou kunnen worden gehecht aan de voorgehouden problemen – quod non – dient te worden onderstreept dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekende partijen in casu niet slagen.

4.3.1. Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 16 januari 2023, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenschappelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde recente COI Focus blijkt dan ook dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De algemene informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen in het verzoekschrift, waarbij zij de corruptie, de stagnatie en zelfs achteruitgang op gerechtelijke hervormingen aanstippen, doet hier niet anders over denken en oordelen. Hoewel de Raad niet betwist dat er nog ruimte voor verbetering is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.3.2. Het komt bijgevolg aan verzoekende partijen zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Verzoekende partijen slagen hierin evenwel niet. Zij tonen immers niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Verzoekende partijen verklaren nooit bescherming te hebben opgezocht. Verzoeker merkt in dit verband op dat de politie pas ingrijpt na ernstige feiten en geen mondelinge dreigementen en verwijst daarnaast nog naar de criminele autoriteiten waartoe uw vervolgers behoren, waartegen iedereen machteloos is (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 10-11). Geconfronteerd met de vaststelling dat verzoeker verklaart dat hij slachtoffer werd van fysieke aanvallen, waarvan zelfs beeldmateriaal zou bestaan en dit bijgevolg aanleiding zou moeten geven tot bescherming, verklaart verzoeker dat hij het toen niet meer heeft geprobeerd omdat hij toen toch al beslist had om het land te verlaten en de vliegtickets reeds waren gekocht (ibid.). Ook in het verzoekschrift houden verzoekende partijen aan deze verklaringen vast. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hiermee niet aantonen dat de autoriteiten in hun land van herkomst niet in staat of niet bereidwillig waren om bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat D.(...) wel degelijk reeds veroordeeld zou zijn, dat ook zijn neven zouden in Georgië werden vervolgd en veroordeeld (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 6, 8 en 13). Gelet op het voorgaande maken verzoekende partijen dan ook niet aannemelijk dat de Georgische autoriteiten onwillig zouden zijn om stappen te ondernemen tegen verzoekers vervolgers en hun entourage. Waar verzoeker nog beweert dat hij in 2016 een advocaat onder de arm nam en hij hiertoe een bewijs voorlegt, moet worden opgemerkt dat een foto van de voorkant van zijn kantoor niet voldoende is om deze bewering te staven.

Het algemeen betoog van verzoekende partijen in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust aldus niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partijen maken niet in concreto aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hen verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij voorhouden te vrezen.

4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangebrachte landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

5.2. Aangaande de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet brengen verzoekende partijen geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bij een terugkeer naar Georgië.

5.3. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekende partijen brengen zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. Waar verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM opwerpen, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekende partijen evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 588 legt de eed af en tolkt Georgisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

De Kvz wijst erop dat de bestreden beslissingen omgevormd werden naar een dubbele weigering.

VzP'n stellen dat er niet voldoende rekening is gehouden met objectieve informatie, de context van geïnstitutionaliseerde corruptie en het geheel van de feiten zoals ook blijkt uit de COI Focus van vorige maand. Er is de financiële afpersing, de nadruk op het geheel van de feiten, criminele organisaties die afpersen met fysische aantijgingen en ook al kan een medisch attest dit nooit met 100% zekerheid bewijzen, dit ondersteunt toch hun verhaal. Er is een gebrek aan bescherming, de afpersers hebben banden met Rusland en de Georgische autoriteiten. Bovendien zijn er 2 kinderen, waarvan eentje in België is geboren, ook hun belang dient bekeken te worden. VzP'n vragen een beoordeling ten gronde, een opnieuw beoordelen gezien Georgië niet langer een veilig land is. VzP'n leggen via aanvullende nota de supra aangehaalde COI Focus neer.”

Ter terechtzitting leggen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij een stuk voegen dat zij in de inventaris bij voormelde nota benoemen als volgt:

“1. CGRA, COI Focus, GEORGIE. Algemene situatie 11 december 2023 (update)”

Zij geven hierbij volgende toelichting: “*Verwijzend naar pagina’s 21-22, met betrekking tot de aanhoudende aanwezigheid van corruptie.*”

4.1. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting, stipt de Raad vooreerst aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “*de behoefte aan internationale bescherming*” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc* onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, *Torubarov*, punt 65).

Artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punt 118).

De Raad kon dan ook nagaan of de verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissingen en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, zoals door de verzoekende partijen aangehaald ter terechtzitting, verhinderen de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc* onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting een beoordeling ten gronde vragen, “*een opnieuw beoordelen gezien Georgië niet langer een veilig land is*”, stipt de Raad aan dat hij reeds in zijn beschikking van 8 november 2023 zijn voornemen kenbaar heeft gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kregen de verzoekende partijen de mogelijkheid om hierover hun opmerkingen te formuleren en hun standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

4.2. In onderhavige zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werden gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 2 maart 2023 werden zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij uitvoerig de mogelijkheid om hun vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkheden uiteen te zetten, en werd hen de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Zij hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en er was een tolk aanwezig die het Georgisch machtig is. De verzoekende partijen werden uitvoerig en grondig bevestigd waarbij hen zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Geenszins blijkt dat de *protection officer* geen afdoende vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door de verzoekende partijen aan bod. De verzoekende partijen werden in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat zij in hun mogelijkheden dienaangaande zouden zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst.

Uit de gronden van de beschikking blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partijen in het kader van hun huidige verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door hen aangeleverde informatie. Tevens worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar hun verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Vooreerst wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en wordt omstandig gemotiveerd waarom geen geloof wordt gehecht aan de door hen aangehaalde problemen. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt verder niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst, zoals de verzoekende partijen lijken voor te houden ter terechtzitting waar zij *“een opnieuw beoordelen gezien Georgië niet langer een veilig land is”* ten gronde vragen. Wel wordt het vereiste onderzoek gevoerd overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken vreemdeling zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Na analyse van de gegevens en de informatie aangeleverd door de partijen, luidt het besluit in voormelde beschikking dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Ook deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de afgelegde verklaringen door de verzoekende partijen.

Het komt de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting slechts in algemene bewoordingen de kritiek te formuleren dat er onvoldoende rekening is gehouden met objectieve informatie, de context van geïnstitutionaliseerde corruptie en het geheel van de feiten zoals naar hun mening ook blijkt uit de COI Focus van vorige maand die zij tevens neerleggen, slagen zij er niet in concrete en dienstige argumenten bij te brengen die afbreuk kunnen doen aan de gronden van voormelde beschikking. Noch uit voormeld betoog ter terechtzitting, noch uit de pagina's in de bijgebrachte algemene informatie omtrent corruptie waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, blijkt dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Ook uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. De Raad stipt in het licht van de door de verzoekende partijen geuite kritiek ook opnieuw aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. Noch de uiteenzetting ter terechtzitting, noch de bijgevoegde (algemene) informatie doen afbreuk aan de pertinente overweging in voormelde beschikking dat niet blijkt dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen. Waar zij ter terechtzitting opsommen en betogen: *“Er is de financiële afpersing, de nadruk op het geheel van de feiten, criminele organisaties die afpersen met fysieke aantijgingen en ook al kan een medisch attest dit nooit met 100% zekerheid bewijzen, dit ondersteunt toch hun verhaal.”* geven de verzoekende partijen aan het niet eens te zijn. Zij voeren echter geen concrete dienstige argumenten aan die een ander licht laten schijnen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas en tonen voorts ook thans hoe dan ook niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt. De verzoekende partijen betogen dat er een gebrek is aan bescherming en vullen aan dat de afpersers banden hebben met Rusland en de Georgische autoriteiten. Opnieuw berust het algemeen betoog van de verzoekende partijen dat werkelijke bescherming zou ontbreken, niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische

autoriteiten te (trachten te) bekomen. Uit een eenvoudige lezing van voormelde beschikking blijkt dan ook om welke redenen de verzoekende partijen er niet in slagen een aannemelijke verklaring te bieden voor het gebrek aan poging om de bescherming van de nationale autoriteiten in te roepen en ook met hun betoog ter terechtzitting slagen zij hierin geenszins. Bovendien wordt in voormelde beschikking vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat D.(...) wel degelijk reeds veroordeeld zou zijn en dat ook zijn neven in Georgië zouden zijn vervolgd en veroordeeld. De mening van de verzoekende partijen dat, ook al kan een medisch attest dit nooit met 100% zekerheid bewijzen, dit toch hun verhaal ondersteunt, doet evenmin anders oordelen. Nog daargelaten het geheel van de overige concrete vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen waaraan de verzoekende partijen voorbijgaan, minstens geen afbreuk doen, geven zij met deze stelling slechts hun eigen visie weer. Dit doet geen afbreuk aan de duiding dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Zoals aangegeven in voormelde beschikking wordt in het medisch attest *in casu* overigens slechts vastgesteld dat verzoekers knie verstuikt is en dat hij blauwe plekken vertoont in de streek van de rug ten gevolge van een door verzoeker verklaard "*fysiek trauma*" en hieruit niet valt af te leiden dat verzoekers verwondingen het gevolg zijn van een aanval door een persoon. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partijen zonder meer voorbijgaan aan de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij dienstige argumenten aanreiken die hier afbreuk aan kunnen doen. Zij tonen dan ook niet aan alle redelijk van hen te verwachten en nuttige mogelijkheden tot het bekomen van nationale bescherming te hebben uitgeput, noch dat er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen.

Voorts kunnen een loutere verwijzing ter terechtzitting naar de aanwezigheid van twee kinderen, waarvan eentje in België is geboren, en de stelling dat ook hun belang dient bekeken te worden, niet volstaan om in hoofde van verzoekende partijen, omwille van de twee kinderen, het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in Georgië, noch dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de objectieve informatie. De door de verzoekende partijen ter terechtzitting neergelegde informatie doet niet anders denken. Door voormelde individuele elementen aan te halen ter terechtzitting kunnen de verzoekende partijen evenmin overtuigen van het tegendeel. De vaststelling dat de verzoekende partijen niet aantonen dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben, wordt gesteund op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen, en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Georgië die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad inzake de overheidsbescherming, kunnen de verzoekende partijen de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met hun verweer ter terechtzitting niet *in concreto* aantonen welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd de grond meegedeeld aan de partijen waarop de Raad zijn beoordeling stoelt. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partijen slagen er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en *ex-nunc* onderzoek tot de voorliggende beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming over te gaan. De verzoekende partijen kregen de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens zijn met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partijen benut en zij hebben ter terechtzitting het woord gekregen teneinde concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens zijn en waarom. Een beoordeling ten gronde vragen en hierbij stellen dat de zaak opnieuw dient te worden beoordeeld aangezien Georgië niet langer een veilig land is, zoals de verzoekende partijen doen ter terechtzitting, is te algemeen

om afbreuk te doen aan hetgeen uiteengezet wordt in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette hen hun grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting hebben gedaan. Derhalve hebben de verzoekende partijen de kans gehad hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen. Gelet op het geheel van deze bevindingen, kan voormelde vraag om een behandeling ten gronde, dan wel om een nieuwe beoordeling niet worden ingewilligd.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen worden de verzoekende partijen niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS